

מערבית: שמואל רגולנט

זקנה

נמחה את גל-הכפור מעל פנינו
 ונספר את ספור-האביב:
 היאך תמיר הרוח פניה
 והצפרים תפצחנה רנה. היאך
 ירקדו העצים,
 איכה ישריש הזרע בארץ
 ונתן פריו.
 נספר
 את ספור הסתיו
 בנטות הצללים
 ובמשך הערב, ואחר
 ינצנץ כוכב פתאם, או ירח יגיע אורו,
 ובנפל המחיצה
 תגלה ערית-השדות
 מלא-רחב-העין.
 נספר את ספור-הקיץ אשר יבואנו
 על כנפי נעימה הומיה
 או בנתור סנונית עליזה,
 עת נאסף יבולנו,
 או נזכר ענן מתמהמה
 פה ושם במרחק.
 נמחה את גל-הכפור מעל פנינו
 אף הוא שוקע בעורקינו, אובר,
 נדמה שהוא אובר,
 אף פתע יבצבץ
 בשער מלבין אי-כאן
 ובשפתים חרות.

* נולד ב-1917 בטרפולי, לבנון. למד באוניברסיטה
 האמריקאית בבירות, ואף הורה בה כמה שנים. ערך
 את "קול-האשה". בשנים 1948-52 עבד במזכירות
 האו"ם בניו-יורק. ערך את העתון "אל-הודה" עד
 שובו ללבנון בשנת 1935. שנתיים לאחר מכן יסד
 וערך את כתב-העת "בקורת השירה". לכתב-עת זה
 נודעה השפעה רבה על החוגים האינטלקטואליים,
 בדגלו בחידושים מהותיים ובחרוז החפשי. מספריו:
 "הבאר הנטושה", "חירות", "שירים במלאת
 ארבעים", "מבחר שירים" ועוד. כן תרגם
 מיצירותיהם של ת.ס. אליוט, עזרא פאונד, רוברט
 פרוסט ועוד.

ידי הלכו במים
 אצבע אחר אצבע
 ומשהו ראה את גופי
 ערם
 זו הייתי אני בשמלת השבת
 קרועת פניך

כל היס הפך זכוכית אחת
 משהו קפץ ועבר
 למטה חלפו הימים ככרך
 ואני
 פסעתי לאט
 אסופת זרועות

אסופת מימדך
 עד אפס קו
 עד חול
 עד הטפה
 האחרונה

אבי נבט באדמה
 עכשיו דממה
 אבא אוהב נמלים כשהאדמה רכה ועכשיו עוברות
 נמלים בשתיקה
 ראוי כמה השמלה יפה
 הוא אומר
 ואני רואה
 את עיניו
 בנמלה
 שחורות כגבה העומס לשוא
 אבא אוהב אדמה

פעם היו שמורותיו חומות
 אסופות בדממה אל עיניו
 למעלה ראיתי שמים מלאים כוכבים
 ואבא היה כבר מלאך

בכרסת-הקש
 באמצע הדשא
 הוא רואה נמלה עוברת

חיוכו —
אחר כך
נעלו

הלכתי ברחוב דק וכחל לקראת רחוב דק
וכחל אחר

הלכתי לאט ובשקט שלא להפריע לחלום לחלום אותי כמו שהוא אוהב כל כך
 העצים נגעו בי רטבים וחמים ואתה חכית לי בסוף הדרך.
 כל היום הלכתי ברחוב ורגלי נשברות בעגול מאשר
 ואני צוחקת במסע-לניות מסתחרר
 ופורח

אתה חכית לי בסוף הדרך החמה וידיך חמות וצרכות בדשא
 כל ערב היה פנס עיף ורך ואני הלכתי מהר טרופת לילות
 טרופת-חלום יפה כל כך
 כי אני הלכתי אליך ועיניך היו בגבי
 הכחל מכאב.

עמית שיטאי

מה זה שסוחף אותי מעבר לסבובי המסדרונות?
 לולא האביב, או אפילו רק סטרנוינסקי
 הייתי חושב שזה
 הפר הזועם והסוס הפצוע
 (כמו בפגישה עם פיקאסו)
 שמעתיקים רטיה לעינים
 מזורנל זול להמונים
 ומוליכים אותי החוצה.

בלהבות מופע קסמים פזה
 שנותן למח את תאר מקרן הסרטים בארץ אינסופי
 אני רואה שערות אדמות
 מהזקן שלו
 שמושיבות אותי מול
 על כסא חסר רגל
 להביט.

רק פעם אחת ראיתי גלים על התמזה.
 מקציפים את עצמם, מלבינים בחשך. לבד.
 צלילים של הרפסיקורד חושפים מתוכם
 אתמולים. חבוקים של אבא אמא.

ואולי לא יהיו עוד גלים על התמזה
 כשגשם מטפטף על הגשר טפות בודדות.
 מבדדות. טפות על הגשר ואל הנהר.
 בחשך ואל תוף הנהר. ואחר כך היס.
 ואחר כך אולי מלאכים.
 אז

זאת תהיה קרוסלה קלאסית
 בה תשירי המקהלה את שיר הרקיעה
 בעבוד מחדש לרכיבה ולרגלים
 והיא תדהר רחוק מעבר לצפיות המהמרים
 אל הכית בו חצר נאגם עם ברכורים.

סיליה ההופכת
 מתרגשת מאד
 עם כל דף נוסף
 שצריכה להפוך
 בספר הברנדנבורגי מספר חמש
 מעל בימת-אולם-הרוזאל פסטיבל
 אשר נושם מלאכותית
 את קיונג ואה-צ'אנג הכנרית.

לולא היה המעמד
 כה נכבד
 הייתה אולי
 משתעלת
 מתלטפת
 סיליה מתפזפת
 לולא היה המעמד כה נכבד.

לונדון, ספטמבר 1981